

Sinvar

Erdal Elibüyük

Ey şehit sancağını devralan adam,
Ey Gazze'nin Yusuf'u, zindandan çıkan ama kalbini orada bırakmış yiğit,
Ey değneğini öfkeye değil, imana dönüştürüp siyonizmin üstüne fırlatan yürek!
Seninle Filistin tarihi yeniden yazıldı.
İlk kıblemiz, son direnişin adresi oldu.
Aksa'ya yönelmiş gözlerin şimdi yüreğimize çevrildi.
Her secdede ismini anıyoruz artık,
Her dua yemin gibi dökülüyor dudaklarımızdan.
Şimdi sesine hasretiz, Sinvar.
Adını andığımızda ciğerimizle birlikte Gazze yanıyor.
Ardından ağlamak bile ayıp bize. Gözyaşı değil, iz bıraktın.
Bir değnekle başlattığın fırtına nice tankı, teknolojiyi yerle bir etti.
Kopmuş bir el, yaralı beden ama yine de fırlatılan direniş.
İnsansız makinelere karşı insanın kendini fırlattın.
Ve değnek yere düşmeden önce şerefi göğe savurdun.
Elindeki değnek bir ağaç dalı değildi
Zalime meydan okumaydı!
Musa asasıyla Firavun'a yürüdü ya, sen de düşmana o imanla yürüdün.
Mucizeye dönüştü tahta parçası
Artık baston değil, kıyamın, meydan okumanın mührüydü.
Seninle yürüdü, haykırdı, toprağa düştü ama göğe iz bıraktı.
Senin oturduğun koltuk şimdi mahzun,
Yokluğuna alışmaya çalışan yastık, battaniye,

Ama o koltuk şehadetinle şereflendi.

Ev miraç durağına dönüştü.

Orada Rabbinle randevulaştın, dar odada ümmetin tarihini yeniden yazdın.

O dar oda ki, ümmetin kalbine açılan çığlık oldu.

İçinde bir ekmek, bir dua

Ama dışına taşan inanç, kavga, teslimiyet vardı.

Orada sustun, ama dünya seni duyar hale geldi.

Sinvar,

Sana mektup yazmak yürek isterdi,

Ama ardından susmak daha ağır.

Seni susturduklarını sanıyorlar

Oysa şimdi asıl konuştun.

Her sessizliğin kadar derin, her bakışın kadar sert bir çığlıkla.

Unutmadık

Sana dair düşen görüntüyü unutmadık.

Üç gün aç, yorgun, yüzü göçüklerin içinden çıkmış bir önder

Enkazlar arasında yürüyordun.

Ne sığınak, ne karanlık tünel

Savaşın kalbindeydin.

Omzunda ümmeti taşıyordun, gözlerinde direnişin kararlılığı vardı.

Yalnız değilsin, Sinvar.

Bu yol bir kişinin omzuna yüklenmedi.

Önünde yürüyen vardı. Şeyh Ahmed Yasin

Tekerlekli sandalyesiyle ümmeti ayağa kaldırdı.

Yanında duran vardı. Rantisi

Hedef alınmıştı ama hedefinden sapmadı.

Sonra Heniyye vardı, sükunetin kardeři.

Aynı kaderin izini sürdü, aynı semaya yürüdü.

Gölge gibi hareket eden bir yiğit daha göğeyi yürüdü

Muhammed Deyf

Savaşın aklını taşıyan, planın ardındaki şuurdu.

Yıllarca bulamadılar, anlayamadılar.

Çünkü o komutan değil, sırdı.

Siyonizme korkunun adını unutturan adamdı.

Ve şimdi sır perdesini kaldırdı Rabbinin huzurunda.

Sükûtle yürüdü, sükunetle savaştı, sükun içinde şehit oldu.

İsmi az, izi derin, sesi kısık, etkisi kıyamet kadar büyüktü.

Siz zincirin halkaları oldunuz.

Ahmed Yasin, Rantisi, Deyf, Heniyye ve sen, Sinvar.

Ve şimdi o zincirin ucunda ümmetin gözyaşı, gazabı, duası var.

Ne diyelim.

Bedenin parçalanmış, ellerin bağı halde siyonistlerin elinde,

Bu, öfkemizi sarsın diye yazılmış ayettir üzerimize.

Bedenini geri almak, Gazze'yi özgürleştirmek kadar farz bize.

Çünkü şehidin teni de emanettir ümmete.

Ve sen artık sadece Gazze'nin değil, ümmetin imtihanısın.

Bil ki Sinvar,

Sen şehit oldun, biz mahcup.

Sen sustun, biz nutku tutulmuş halde.

Sen gittin, biz Allah'a daha çok muhtacız şimdi.

Rabbine Lebbeyk! diyerek yürüdün.

Ve biz, arkandan İnne lillah demeyi bile başaramadık titremeden.

Ama söz, Sinvar!

Bedenini gömmeden yüreğimizi yere sermeyeceğiz.

Gömleğini geri alana dek ümmetin uykusu haram bize.

Gazze'yi özgürleştirmek kadar, seni onurlu bir şekilde toprağa vermek de davamızın parçası olacak.

Allah'a yemin olsun,

Bir değneği kaldırıp dünya devlerine meydan okuyan adamı unutmak yok!

Seninle beraber özgürlük daha mukaddes bir yol oldu bize.

Ruhun şad, şehadetin kutlu, adın kıyamete kadar dirilişin simgesi olsun.

Şeyh Yasin'in duasıydı, Rantisi'nin sözüydü, Deyf'in taktığıydı, Heniyye'nin sükuneti idi,

Senin kopmuş elinde mühür oldu.

Şehadetin yıldönümünde, rahmetle ve minnetle anıyorum seni ey direnişin yüreği.